

Dwalingen in de leer van de 'Zevende-dags Adventisten'

In dit artikel wil ik noodgedwongen stilstaan bij enkele dwalingen in de leer van de Zevende-Dags Adventisten. Allereerst willen we benadrukken dat we binnen deze beweging ongetwijfeld ware kinderen van God zijn; en dat ze diverse leringen aanhangen waar we van harte achter kunnen staan, omdat ze uit de Bijbel zijn genomen.

Toch menen we op grond van de Bijbel, Gods heilige Woord, te kunnen stellen dat dit kerkgenootschap enkele fundamentele dwalingen aanhangt. Dwalingen die ernstig afbreuk doen aan het Woord van God. Dat is de reden dat we deze punten graag naast Gods Woord willen leggen. Ik schrijf dit artikel in het besef medeschuldig te zijn aan de verdeeldheid, falen en zwakheid binnen de Christenheid. Wij zijn allemaal zwakke gelovigen; we zijn allemaal afhankelijk van Gods genade. Daarom wil ik slechts met Gods hulp dit artikel schrijven.

Ik begin met een korte inleiding en een korte historische schets. Daarna wil ik achtereenvolgens bespreken:

1. *De zieleslaap.*
2. *Hemel of hel?*
3. *De plaats van de wet voor de Christen.*
4. *Sabbat of zondag?*
5. *De invloed van mevr. Ellen White.*

Na dit artikel wordt kort ingegaan op de vraag wat u zou moeten doen als u behoort bij de kring van de 'Zevende-dags Adventisten'.

Inleiding:

De Zevende-dags Adventisten stammen historisch gezien af van de stroming van de Adventisten. Het woord *advent* betekent komst, aankomst. Bij de Adventisten werd daarmee vanouds de komst van Jezus Christus bedoeld. In de 17^e en 18^e eeuw, in de tijd van crisis, onrust en oorlogen, kwam er weer interesse voor de wederkomst van Christus en werd de leer van het duizendjarig rijk op aarde weer (her)ontdekt. Verschillende stromingen en bewegingen hielden zich hier mee bezig. Onder hen waren ook gewaardeerde Bijbeluitleggers als J.N. Darby, W. Kelly, C.H. Mackintosh, C.I. Scofield e.a.; zij hebben de opname van de Gemeente en de spoedige wederkomst en de aanvang van het duizendjarig rijk geleerd.

De Adventisten gingen hierin veel verder. Er zijn door hen ook verschillende voorspellingen gedaan van de precieze wederkomst van Christus, waaronder 1836, 1843, 1844. We kunnen stellen dat de profetieën hun bijzondere belangstelling hadden. Met name de Bijbelboeken Daniël en de Openbaring krijgen veel aandacht. De baptistenpredikant William Miller is de geestelijke vader van de Adventisten. Hij stichtte deze kerk pas in 1844, nadat de door hem voorspelde wederkomst niet doorging... In 1860 zijn hieruit de Zevende-Dags Adventisten ontstaan.

Specifieke leringen zijn dat gestorvenen in een zielelaap vervallen tot de wederkomst; verder dat de zielen van goddelozen na het werelddoordeel vernietigd worden en een strikt vasthouden aan de 'wet', met een nadruk met het vieren van de rustdag, de sabbat, op de zevende dag. In het bijzonder Joseph Bates en het echtpaar James en Ellen White hebben veel werk verricht voor de verspreiding van deze ideeën. Met name mevr. White werd en wordt als een profetes beschouwd. Vanaf haar zeventiende kreeg zij naar men zegt, door middel van gezichten en visioenen, inzicht in de sabbat, de wet, de wederkomst e.d.

Vandaag de dag zijn de Zevende-dags Adventisten te vinden over de hele wereld. Hun zendingsdrang en ijver in o.a. traktaatwerk mag genoemd worden. Ze wijzen het gebruik van o.a. alcohol en tabak strikt af. In Nederland zijn er ongeveer 50 gemeenten.

De Jehovah's Getuigen stammen ook af van de beweging van de Adventisten, maar hebben zich tot een geheel eigen sekte met specifieke valse leringen ontwikkeld. Ik verwijs naar een artikel op deze site die hier gedetailleerd op in gaat.

1. De zielelaap.

Binnen de beweging van de Zevende-dags Adventisten, wordt geleerd dat de mens na het sterven in een soort slaap blijft tot aan de komst van Christus. In het document: 'Fundamentele geloofswaarden' staat, bij geloofspunt 26, het volgende: 'Het loon van de zonde is de dood. Maar God, die alleen onsterfelijk is, zal aan de verlost en eeuwig leven verlenen. Tot die dag is de dood voor alle mensen een toestand van onbewustheid.'

O.a. **Joh. 5:28**, **Joh. 11:11-14** en **1 Thess. 4:13-17** worden als bewijs aangevoerd dat de mens na zijn sterven in een soort 'slaaptoestand' terechtkomt, totdat de Heer ons komt halen. In punt 7 wordt gesteld: Elk mens is een ondeelbare eenheid van lichaam, ziel en geest.

Ik ben van mening dat beide punten niet juist zijn. De consequenties van deze leer zijn ver strekkend. Met name in het 2^e hoofdstuk (hemel of hel?) kom ik daar op terug. Graag willen we dit punt naast de Schrift leggen.

Allereerst is het van belang vast te houden dat wij mensen bestaan uit een lichaam, ziel en geest, zie o.a. **1 Thess. 5:23**. Het woord geest is, zowel in het Grieks als in het Hebreeuws, verwant met 'adem'. Tijdens de schepping van de mens ontving de mens de geest toen God de adem van het leven inblies, **Gen.2:7**: *En de Heere God had de mens geformeerd uit het stof der aarde en in zijn neusgaten geblazen de adem des levens; zo werd de mens tot een levende ziel.*

Het lichaam is stof of materie en is dus sterfelijk. Dat lichaam was op zichzelf niet levend, God gaf aan het lichaam leven door dit leven erin te blazen. De ziel is dus onderscheiden van het lichaam. Als het lichaam sterft blijft de ziel leven; de ziel is onsterfelijk.

Ziel en geest zijn trouwens niet te scheiden maar wel te onderscheiden, zoals een broeder dit eens opschreef, vgl. ook **Fil.1:27**, **Hebr.4:12**. De ziel is de zetel van de persoonlijkheid, karakter en natuur, het 'ik'.

De geest is het hogere deel van de mens waarin hij God dient. Vgl **Luk.1:46** en **47**. De geest is het instrument waardoor de ziel zich in verbinding kan stellen met de geestelijke wereld.

Het lichaam is het instrument waardoor de ziel contact onderhoudt met alles wat bij de aarde en het waarneembare, hoort. God is een geest zegt **Joh. 4:24**, wat ook geldt voor de engelen, **Hebr.1:14**.

Als er in **Gen. 3:19** staat dat we stof zijn en tot stof weerkeren, gaat dit alleen over het lichaam. Bij het sterven van de mens blijft de ziel voortleven en blijft dus ook bij bewustzijn. Dit wordt ondersteund door o.a. **Luk 16:19-31**, in **vers 22** staat: *..de arme stierf, en door de engelen werd gedragen in de schoot van Abraham. En vers 23: En toen hij (de rijke man) in de hades zijn ogen opsloeg...en hij riep...*

De lichamen van de arme Lazarus en de rijke man waren begraven, maar zij zelf - ziel en geest - bleven bij het volle bewustzijn en zijn direct ingegaan in het hiernamaals, enerzijds het paradijs en anderzijds de hades. De zielelaap vinden we hier niet terug. Dit wordt nog onderstreept door het feit dat de rijke man zijn broers wil waarschuwen! Die waren dus nog in leven.

In **Luk 20:27-40** gaat de Heer in op een strikvraag van de Sadduceeën, Hij noemt Zichzelf een God van levenden, wijzend naar Abraham, Izaäk en Jacob. In **vers 38** staat: *Hij nu is niet een God van doden maar van levenden: want voor Hem **leven** zij allen.* En tegen de moordenaar aan het kruis, in **Luk 23: 42** en **43**, zegt de Heer: Heden zult u met Mij in het paradijs zijn.

Bijbelgedeelten als **Joh. 5:28** en **1 Thess. 4: 13 vv** spreken over de lichamelijke dood en het feit dat we een nieuw verheerlijkt lichaam krijgen bij de opstanding. Zoals gezegd; hier wordt niet gesproken over de zielen/geesten die in het paradijs zijn. Vgl. ook **Ps 84:3, 86:13, Prediker 3:21, 12:7**. We lezen daar duidelijk van de scheiding van lichaam en ziel/geest bij het sterven; het lichaam vergaat tot stof en de geest keert terug naar God. In het onderwijs van **Matth. 10:28** zien we ook duidelijk dat het lichaam losgekoppeld wordt van de ziel. In **Openb. 6:9** vinden we de zielen van hen die geslacht waren; dit beschrijft de toestand nog voor het grote oordeel. Deze zielen roepen namelijk om recht en oordeel! Sterker nog: er wordt tegen hen gezegd dat ze nog een korte tijd moeten rusten! Rusten is uitrusten en wachten tot dat oordeel komt, en niet slapen.

Concluderend: we kunnen stellen dat de Bijbel niet over de zielelaap spreekt. De voorbeelden benadrukken dat duidelijk. Dat het sterven van een gelovige *inslapen of ontslapen* wordt genoemd betekent nergens dat dit het inslapen van de ziel betreft. Vergelijk de uitleg van de Heere Jezus zelf aan de discipelen in **Joh 11:11** en **13**; met inslapen wordt daar overduidelijk lichamenlijk sterven bedoeld.

Het is belangrijk te onderscheiden dat de mens uit 3 delen bestaat, een sterfelijk lichaam en een onsterfelijke geest en ziel. Het artikel is te kort om alle Schriftplaatsen te citeren die hierover spreken. Zou de apostel Paulus in **Fil. 1** verlangd hebben naar de Heer te gaan als hij wist dat hem nog een tijd zielelaap zou wachten? **Fil. 1:21**: *Want te leven is voor mij Christus en te sterven is winst*, en **23**: *ik verlang ernaar heen te gaan en met Christus te zijn, want dit is verreweg het beste.*

2. Hemel of hel?

Nauw verbonden met het bovenstaande is de leer van de vernietiging van de ongelovigen. In het document 'Fundamentele geloofswaarheden' van de Zevende-Dags Adventisten lezen we bij geloofspunt 25: 'Bij zijn komst zullen de rechtvaardige doden worden opgewekt, en tezamen met de levende rechtvaardigen worden verheerlijkt en in de hemel worden opgenomen. Maar de onrechtvaardigen zullen sterven'. Punt 26: 'Het loon van de zonde is de dood. Maar God, die alleen

onsterfelijk is, zal aan de verlost en eeuwig leven verlenen... Punt 27:... De onrechtvaardige doden zullen dan worden opgewekt en met satan en zijn engelen de stad omsingelen; maar vuur van God zal hen verteren en de aarde reinigen. Zo zal het heelal voor eeuwig worden bevrijd van zonde en zondaars'.

Samenvattend wordt gesteld dat de gelovigen eeuwig leven zullen hebben. De ongelovigen zullen met de satan en zijn engelen worden vernietigd. Anders gesteld: eeuwig leven is alleen door de Heer Jezus en God alleen bezit onsterfelijkheid. In de onderbouwing van de zielelaap hebben we al gezien dat de ZDA de mens als drie-eenheid zien die niet gescheiden kan worden. Hier ligt mijns inziens de kiem voor de gedachte dat als iemand sterft ook zijn ziel en geest sterft. Alleen Christus kan deze tot leven wekken.

We zullen proberen de Bijbel zelf te laten spreken. Zoals we in het eerste punt vanuit de Bijbel hebben aangetoond bestaat de mens uit geest, ziel en lichaam. We hebben gezien dat de Bijbel dit onderscheid ook maakt zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament. **Ps. 16, 84, 86, Pred. 3, 12, Matth. 10, Luk. 20,23, Hand. 7, 1 Thess 5, Openb. 6** etc. Er wordt veel gesproken over sterven, maar er staat nergens in de Bijbel dat na het sterven de mens naar geest, ziel en lichaam gestorven is. De Bijbel spreekt over de eeuwige bestemming: hemel of hel. Opmerkelijk en treffend vind ik dat de hel niet genoemd wordt in de 'Fundamentele punten' van de Zevende-dag Adventisten.

Als de Bijbel spreekt over sterven gaat dit dus vaak over het lichaam. De apostel Paulus geeft bijzonder onderwijs over het lichamelijke sterven, in **1 Kor. 15**. We vinden daar het onderwijs dat ons natuurlijke, vergankelijke lichaam zal worden veranderd in een geestelijk of hemels lichaam. In dit gedeelte wordt ingegaan op twijfels die waren gerezen bij de Korinthiërs over de lichamelijke opstanding. We lezen hier niets over het sterven van de ziel. Toen de Heer Jezus zelf en Stefanus 'lichamelijk' stierven gaven zij hun geest over aan de Vader, **Luk. 23:46 en Hand. 7:59**.

De Heer geeft ook Zelf het volgende onderwijs, in **Math.10: 28**: *En wees niet bang voor hen die het lichaam doden maar de ziel niet kunnen doden, maar weest veeleer bang voor Hem die zowel ziel als lichaam kan verderven in de hel*. Dus de ziel leeft na het sterven van het lichaam voort!

Maar dan moeten we de vraag beantwoorden; waar brengt de mens de eeuwigheid door? Dit onderwijs betreft zowel de gelovigen als de ongelovigen. In **Luk. 20:38** lezen we dat alle doden voor God leven, *want voor Hem leven zij allen*. In **Luk. 16**, zie punt 1, hebben we overdacht dat de rijke man, een ongelovige, een onrechtvaardige, in de hades zijn ogen opsloeg terwijl hij in pijnen verkeerde. Er is geen verschil tussen gelovige en ongelovige: beiden leven voort na het lichamelijke sterven.

Alleen de plaats waar ze leven is een groot verschil.

Het grote verschil is de plaats waar de gelovigen en de ongelovigen zijn. De gelovigen zijn in het paradijs, met Christus, vgl. **Luk.16 ,23:43, 2 Kor. 12:4, Fil. 1:23, Op. 2:7**. De ongelovigen bevinden zich, direct na het sterven, in de hades. Vgl. **Math. 11:23, 16:18, Hand. 2:31** met **Luk. 16** (zie hoofdstuk 1). In **Op. 20:14-16** vinden we het onderwijs dat de hades, of dodenrijk, in de poel van vuur, de hel, geworpen zal worden. De hades is dus de plaats waar de ongelovige ziel nu al terecht komt, totdat het definitieve oordeel plaatsvindt. In **Op 20:10** lezen we dat de duivel in de vuurpoel gegooid wordt bij het beest en de valse profeet, *en zij zullen dag en nacht gepijnigd worden tot in alle eeuwigheid*. In **vers 14 en 15** lezen we: *En de dood en de hades werden geworpen in de*

*poel van vuur....En als iemand niet geschreven gevonden werd in het boek van het leven, werd hij geworpen in de poel van vuur. Dus de ongelovigen (onrechtvaardigen/doden) worden met hen die in de hades zijn in deze zelfde poel geworpen. Het is een eeuwig vuur waar de Heere Jezus Zelf van zegt dat daar 'vervloekten' bij vol bewustzijn leven in terecht zullen komen, **Matth. 25:41**.*

Conclusie: De Bijbel spreekt niet over definitieve vernietiging van ongelovigen of van de duivel. Integendeel! Dit is een verdrietige conclusie (omdat we zo graag zouden zien dat ongelovigen zich bekeren en gered worden). Maar het is wel een feit. Dit wordt ondersteund met vele Bijbelteksten, o.a. **Matth. 8:12: zij zullen worden geworpen in de buitenste duisternis; daar zal het geweest zijn en het tandengeknars**. Kan er geweest en tandengeknars zijn als er een definitieve vernietiging heeft plaatsgevonden? De Heer Jezus zelf spreekt woorden van gelijke strekking in **Matth. 13:41, 42, 50** en **22:13** etc. Hoe duidelijk is Judas in **vers 7: doordat zij een straf van eeuwig vuur ondergaan**. En **vers 13: Dezen zijn de vlekken in uw liefdemalen ... voor wie de donkerheid van de duisternis tot in eeuwigheid bewaard wordt**. De straf van de hel is eeuwig, voor altijd, ononderbroken.

Waarom is deze leer zo gevaarlijk, vals schadelijk? Ik citeer broeder W. Kelly die het als volgt treffend uitdrukte: 'Van nature zijn we gevallen zondaars. Wij waren ons door ons geweten bewust dat Gods oordeel over onze zonden zou volgen. De vrees daarvoor heeft ons tot God uitgedreven. Maar tegenwoordig zijn er personen die door de verderfelijke filosofie van de mens de onsterfelijkheid van de ziel ontkennen. Zij beweren dat de ziel vernietigd zal worden en dus zal ophouden te bestaan. Zo proberen zij de angst voor het oordeel bij de mensen weg te nemen. En zo weerhouden zij hen de Heer aan te nemen als de Enige Die hen kan verlossen van een eeuwig oordeel.'

3. De plaats en betekenis van de wet voor de Christen.

Het volgende wat we graag willen bespreken is de plaats die de 'wet' of de 'tien geboden' innemen bij de Zevende-Dags Adventisten. Deze visie op de 'wet' bepaald ook hoe men tegen het houden van de zaterdag, de sabbat, aankijkt. We lezen bij geloofspunt 19 van 'Fundamentele waarheden': 'De belangrijkste grondbeginselen van Gods wet zijn vervat in de Tien Geboden en werden nageleefd in het leven van Christus. Zij zijn een uitdrukking van Gods liefde, zijn wil en zijn bedoelingen ten aanzien van het gedrag en de onderlinge verhoudingen van de mens, en zijn bindend voor alle mensen in alle tijden'.

De 'wet' is dus volgens de ZDA samengevat de grondwet van het Christelijke leven. Is dat juist? We willen graag kijken wat het Woord van God hierover zegt.

Laat ik allereerst duidelijk stellen dat de 'wet' Woord van God is. In die zin is dit Woord 'goed', zie bijv. **Rom. 7:12, 1 Tim. 1:8a**. Als de Bijbel spreekt over 'wet' zijn er verschillende betekenissen. Met 'wet' wordt soms het O.T. bedoeld, soms alleen de 'wetten van Mozes', de Thora. In ons spraakgebruik wordt voor de 'wet' ook vaak 'de tien geboden' uit **Ex. 20** en **Deut. 5** bedoeld. De tien geboden worden als samenvatting van de hele 'wet' gezien. Bijvoorbeeld in het reformatorische leerstuk de Heidelbergse Catechismus worden de tien geboden als leefregel uitgewerkt.

Mijn vraag is: welke 'wet' geldt voor ons als Christenen in de huidige tijd, de periode van de genade? Paulus geeft het antwoord: *Want ik ben door de wet voor de wet gestorven*, **Gal. 2:19**. Vergelijk ook **Rom. 7:1-6**. Daar lezen we, in **vers 1**, dat de wet heerst over de mens zolang hij leeft: *Maar nu zijn wij van de wet vrijgemaakt, gestorven aan dat waarin wij gevangen waren, zodat wij dienen in nieuwheid van de geest en niet in oudheid van de letter*, **vers 6**. Dus als Christen zijn wij gestorven.

We zijn opgestaan in nieuwheid van leven. Vergelijk maar met de betekenis van de doop in **Rom. 6**. Als wij voor de wet dood zijn, heeft de wet dan nog iets over ons te zeggen?

Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek der wet, Gal. 3:13. Maar voordat het geloof kwam, waren wij als gevangenen onder de wet, in verzekerde bewaring tot op het geloof dat geopenbaard zou worden. De wet is dus onze tuchtmeester geweest tot op Christus .. Maar nu het geloof gekomen is, zijn wij niet meer onder een tuchtmeester, zegt Gal.3:23-26a.

Het hele onderwijs in de Galatenbrief¹ laat zien dat wij als gelovigen niet meer onder de wet zijn. De wet hield ons gevangen (in verzekerde bewaring) totdat Christus kwam, d.w.z. 'tot op Christus'. Nu wij door het geloof Christus hebben 'aangedaan', **Gal. 3:27, 4:5**, zijn wij 'zonen van God' geworden. We hebben een andere positie gekregen. We zijn gestorven en begraven, we hebben nieuw leven gekregen. De 'wet' had één doel: ze maakte duidelijk dat wij met onze allerbeste 'goede' werken nog steeds eeuwig verloren waren. De oudtestamentische gelovigen hadden de 'wet', maar wij als gelovigen in deze tijd van de Gemeente hebben de Heilige Geest, **Gal.5:18**: *Maar als u door de Geest geleid wordt, dan bent u niet onder de wet.* Vgl. ook met **Rom. 8:2**.

Praktisch voor ons betekent dit niet dat wij maar 'raak' kunnen leven. Integendeel. De wet en de tien geboden zeggen: gij zult niet 'dit of dat'. De wet van Christus zegt: **Gal. 5:13**: *Want u bent geroepen om vrij te zijn, broeders. Gebruikt echter de vrijheid niet als een aanleiding voor het vlees, maar dient elkaar door de liefde. Gal. 6:2: Draagt elkaars lasten, en zo zult u de wet van Christus vervullen.* De wet beteugelde de werken van het vlees. Leven als Christen, geleid door de Heilige Geest, zorgt voor vrucht: *liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing, Gal. 5:22,23.* Hoe sterk is dat tegengesteld aan de 'eisen' van de wet!

Samenvattend: voor de 'wet' zijn we gestorven. We zijn begraven. Maar door Christus zijn we vrijgekocht, we hebben als Christenen een andere positie gekregen. We zijn nu onderworpen aan Christus Zelf! We leven tot eer van Hem, geleid door de Heilige Geest. We zijn niet meer 'slaven van de wet', maar 'slaven van de gerechtigheid', **Rom. 6:18**. Het is belangrijk het verschil te zien tussen een aards volk en een hemels volk. De tegenstelling tussen Israël – Gemeente; aards koninkrijk – hemelse heerlijkheid; aardse beloften – hemelse beloften, slavernij – vrijgekocht, wet – genade, besnijdenis – doop, e.d.

Israël is zeker een voorbeeld voor ons, de Christelijke positie is echter een totaal andere, vgl. **1 Kor. 10:6** en **Rom. 15:4**. **Rom8:4** zegt: *Dus bent ook u, mijn broeders, voor de wet gedood door het lichaam van Christus, opdat u aan een ander toebehoort, aan Hem die uit de doden is opgewekt, opdat wij voor God vrucht dragen.*

4. Sabbat of zondag?²

Aansluitend op het vorige onderwerp kunnen we de vraag stellen, in hoeverre geldt het vierde gebod in de tien geboden voor ons als Christenen? Bij de Zevende-Dags Adventisten is dit een fundamenteel leerstuk. We lezen bij punt 20 van 'Fundamentele waarheden': 'De weldadige Schepper rustte, na de zes scheppingsdagen, op de zevende dag en stelde de sabbat in voor alle mensen als een

¹ Zie ons Bijbelcommentaar 'In de vrijheid gesteld' (Galaten), door R. Brockhaus; © uhwdw.nl.

² Zie onze brochure 'De sabbat en de wet – moeten Christenen die houden?', van Henri Laügt.

gedenkteken van de schepping. Het vierde gebod van Gods onveranderlijke wet eist de viering van de sabbat (de zevende dag) als de dag van rust, aanbidding en bediening in overeenstemming met het onderwijs en de gewoonte van Jezus, de Heer van de sabbat'.

Als we hebben nagedacht over de plaats van de 'wet' in het vorige hoofdstuk komen we t.a.v. dit zogenaamde 'sabbatsgebod' tot de volgende conclusie. Wij als Christenen zijn niet meer onder de 'wet', we zijn gestorven en opgestaan met Christus. Christus is onze leefregel geworden. De 'wet' is voor het volk Israël (de sabbat zowel als de hele wet zijn ook de meer dan 20 eeuwen vóór de wetgeving op de Sinaï nooit door mensen in acht genomen!). De sabbat hoort bij de bedeling of het bestel van de 'wet'. De sabbat geldt in die zin niet meer voor de Christen.

Dit wordt ondersteund door verschillende Schriftplaatsen. In de apostelvergadering, in **Hand. 15**, wordt door gelovige Farizeeërs gezegd dat de nieuwe gelovigen uit de heidenen zich moesten laten besnijden en dat de apostelen moesten bevelen dat de heidenen de 'wet van Mozes' moesten houden. De apostelen concluderen echter dat de wet van Mozes niet moest worden opgelegd. De gelovigen uit de volken, de heidenen, moesten zich onthouden van afgoden, hoererij, het verstikte en van bloed, **vers 20**. Hier gaat het om morele basisprincipes die voor een Christen (en voor iedere mens vanaf de schepping) vanzelfsprekend zouden moeten zijn. Met geen woord wordt gesproken over het houden van de sabbat, de wet of één van de andere 'tien geboden'.

In het onderwijs van **Hebr. 4:1-11** vinden we dat de zevende dag, de sabbat, voor Israël een heenwijzing was naar de eeuwige rust. God moet echter van het volk Israël zeggen dat ze deze rust niet ingaan omdat ze Hem verworpen hebben, vgl. **Hebr. 3:11, 4:1,2** en **vers 3: *Want wij die geloofd hebben, gaan in de rust.*** De gelovigen mogen, door het geloof in de Heer Jezus, zeker weten dat ze de 'eeuwige rust' zullen ingaan. Dat mag ons nu al rust geven!

Na de opname van de Gemeente zal de Heere (Jahweh) met Zijn aardse volk Israël, de draad weer oppakken, de sabbat zal dan weer gevierd worden, **Ez. 46:1-12, Hebr.4:6-9**. Dit onderwerp voert nu te ver om dat verder uit te werken.

Maar wat de sabbat betreft: nu Christus gekomen is hebben we deze heenwijzing niet meer nodig.

In het onderwijs in de apostolische Brieven (zie bijv. **Rom. 14:5, Gal. 4:10,11** en **Kol. 2:16,17**) lezen we duidelijk dat we ons als gelovigen niet moeten bezig houden met het houden van de sabbat. In **Kol. 2:16** en **17** lezen we: *Laat dan niemand u oordelen inzake eten en drinken of op het punt van een feest of nieuwe maan of sabbatten, die een schaduw zijn van wat zou komen...*

Hier hebben we een belangrijk punt: de instellingen van het Oude Testament zijn een schaduw en wijzen allemaal heen naar Christus. Nu Christus gekomen is hebben we deze instellingen niet meer nodig! We kennen Hem immers Zelf! Wat een genade! Wie geeft er nu de voorkeur aan de schaduw van zijn liefste i.p.v. aan haar of hem zelf?!

Het is belangrijk vast te houden dat alles in het Oude Testament al heenwijst naar Christus en Zijn werk. Denk o.a. aan de offers en de vele 'typen' van Christus, zoals Jozef, Mozes, David etc. – dingen en mensen in wie we iets ontdekken van Christus, van Zijn Persoon en verlossingswerk.

Let op: in **Rom. 14:1-6** wordt zelfs gesteld dat het zwakheid is van gelovigen als ze de ene dag boven de andere stellen.

De apostelen waren gewend om op de sabbat naar de synagoge te gaan. Vanaf het begin van de Gemeente, in **Hand. 2**, lezen we dat de sabbat nergens wordt opgelegd als de dag waarop we samen komen om de Heer te aanbidden. We lezen wel dat de apostelen, in bijv. **Hand.17**, op de sabbat naar de synagoge gingen om te evangeliseren, maar niet om met de gemeente samen te komen rondom de Heer. Sterker nog: de gelovigen worden gemaand om op de zondag, de eerste dag van de week, rondom de Heer Jezus samen te komen en het brood te breken. **Hand. 20:7, Joh. 20:19 vv., 1 Kor. 16:2**. Waarom op de zondag? De zondag is de achtste dag, de opstandingsdag van onze Heer Jezus, het begin van iets nieuws! In **Openb. 1:10** wordt die dag de **dag van de Heer** genoemd.

In **Joh. 20:19-20** lezen we: *Toen het dan avond was op die eerste dag van de week, kwam Jezus, ging in het midden staan en zei tot hen: Vrede zij u! En toen Hij dit gezegd had toonde Hij hun Zijn handen en Zijn zijde. De discipelen verblijdden zich toen zij de Heer zagen.* Wat een geweldig voorrecht om op de eerste dag van de week rondom de Heer Jezus Zelf te mogen samenkomen, om ons te verblijden in Hem!

Conclusie: Als gelovigen zijn we gestorven voor de 'wet', zie hoofdstuk 3. In die zin zijn we niet meer onder de 'wet' en dus ook niet onder de 'tien geboden'. Het sabbatsgebod geldt als een heenwijzing voor Israël naar de eeuwige rust. Nu mogen wij als gelovigen, door de Heilige Geest geleid, al van die rust en vrede met God genieten. De sabbat is een schaduw van wat komen zou, **Kol. 2**. We zijn nu niet meer gebonden aan een bepaalde dag, **Rom. 14**. Wel waren de gelovigen in het Nieuwe Testament gewoon om speciaal op de opstandingsdag, de zondag, rondom de Heer en Zijn Woord samen te komen, **Hand. 20** en **1 Kor. 16**.

Opmerkelijk vind ik daarom dat dit onderwerp bij de Zevende-Dags Adventisten tot een fundamenteel leerstuk is gemaakt. Deze stelligheid m.b.t. de sabbat vinden we in het hele Nieuwe Testament niet terug. Er wordt in de Brieven, die toch onderwijs geven over alles betreffende de Gemeente en het praktische Christenleven, met geen woord gezegd dat wij de wet of de sabbat zouden moeten houden. Integendeel!!

5. De invloed van mevr. Ellen White.

Nu wil ik graag nog kort ingaan op één van de grondleggers van de Zevende-Dags Adventisten, mevr. Ellen White, van wie vandaag de dag nog allerlei valse geschriften worden verspreid. Zij heeft leerstellig een grote invloed gehad. Door middel van gezichten en visioenen beweerde zij inzichten te hebben ontvangen betreffende de wederkomst, sabbat, wet e.d. Zij wordt daarom als een profetes gezien. In punt 18 van 'Fundamentele waarheden' wordt het volgende over haar gezegd: 'Een van de gaven van de Geest is profetie. Deze gave is een kenmerk van de gemeente der 'overigen', en kwam tot uiting in het werk van Ellen G. White. Als gezondene van de Heer vormen haar geschriften een blijvende en gezaghebbende bron van waarheid en verschaffen zij de kerk troost, onderwijs en vermaning. Deze geschriften maken ook duidelijk, dat de bijbel de norm is waaraan alle onderwijs en ervaring moet worden getoetst'.

Ik wil hier kort op reageren. Allereerst vind ik het zorgelijk dat haar geschriften als gezaghebbend worden gezien. Gelukkig wordt gesteld dat de geschriften van mevr. White getoetst moeten worden aan de Bijbel. In het bovenstaande hebben we gezien dat haar visie op de toestand na het sterven, de zielelaap, 'wet' en sabbat niet juist zijn. Haar geschriften doorstaan dus niet de 'toets der kritiek' van de Bijbel, maar brengen een valse leer die mensen ver weg brengt van Christus en Zijn leer.

Mijn tweede punt is dat het opmerkelijk is dat een vrouw leerstellig onderwijs geeft, terwijl dit volgens Gods Woord overduidelijk aan mannen is voorbehouden. Bijv. Schriftplaatsen als **1 Tim. 2:11-15** laten dit duidelijk zien. Daar lezen we: *Een vrouw moet zich stil in alle onderdanigheid laten leren; maar ik sta aan een vrouw niet toe dat zij leert of over een man heerst.* In **1 Tim. 3:2, 12**, lezen we dat opzieners / oudsten en dienaars/diakenen mannen moesten zijn.

In **1 Kor. 11:2-16**, **Ef. 5:22vv**, **Kol. 3:18**, **1 Petr. 3:1vv** geven de apostelen onderwijs over het verschil in de plaats, taak en positie die een vrouw, ten opzichte van de man, hoort in te nemen. Zeker in de samenkomst behoorde de vrouw te zwijgen. In **1 Kor. 14:34-37** staat immers: *Laten de vrouwen zwijgen in de gemeenten; want het is hun niet geoorloofd te spreken, maar laten zij onderdanig zijn... want het is schandelijk voor een vrouw te spreken in de gemeente... Laat hij erkennen, dat wat ik u schrijf een gebod van de Heer is.*

In de praktijk van het hier en nu, in de maatschappij en in de gemeentelijke samenkomst is er dus een duidelijk verschil. Het gezaghebbend schrijven en leren van mevr. White valt op geen enkele manier te rijmen met de Schrift. Een vrouw kan/mag zeker spreken, maar dan alleen binnen de gestelde kaders van de Schrift, vgl. **Hand. 9:36vv**, **21:9**, **Rom. 16:1**.³

Mijn derde punt is dat het niet Bijbels is om via visioenen en gezichten toe te voegen of aan te vullen aan de Bijbel. Mevr. White ontving naar men zegt een gezicht over de precieze datum van de 'reiniging van het hemelse heiligdom', namelijk 22 oktober 1844. Hoe kan dit? De Bijbel is toch compleet? Kolosse 1:25.

Het 'Nieuw Testamentische' profeteren is niets anders dan het juist doorgeven van het Woord, in overeenstemming met het Woord zoals wij dat kennen, vgl. **Hand. 17:11**, **1 Kor. 14:3**, **1 Petr. 4:11**. Omdat de Bijbelse 'canon' volledig is, vgl. **1 Tim. 3:16,17**, **2 Petr. 2:19-20**, **Op. 22:18,19**, zullen we alles wat we horen hieraan moeten toetsen. En komt er een nieuwe openbaring, dan kunnen we die alleen maar resoluut als werk van de grote misleider (de duivel, de aartsleugenaar) afwijzen.

Daarom juist waarschuwt de Bijbel ons er voor dat de satan zich voor kan doen als een engel van het licht, **2 Kor. 11:13-15**. De apostel Paulus is erg scherp als hij zegt in **Gal. 1:8,9**: *Maar zelfs als wij, of een engel uit de hemel, u een evangelie verkondigen naast dat wij u als evangelie verkondigd hebben, die zij vervloekt!*

Volgens **2 Tim. 3:16,17** is *alle Schrift door God ingegeven en nuttig om te leren, te weerleggen, te verbeteren en te onderwijzen ... opdat de mens Gods volkomen is, tot alle goed werk ten volle toegerust*. Kortom: de Bijbel is door God ingegeven of ingeblazen (Grieks: theopneustos= ingeblazen!); ze is door geïnspireerde schrijvers op Schrift gesteld, en is daarom volledig en onfeilbaar. Latere uitspraken van personen, zoals van mevr. White, kunnen wij daarom niet als onfeilbaar beschouwen. Het Woord heeft, en geeft, alles wat de geestelijke mens nodig heeft.

Concluderend: wij moeten helaas concluderen dat verschillende leringen van mevr. White niet Schriftuurlijk zijn. Verder handelde zij in strijd met haar positie en plaats als vrouw, zoals God die heeft bepaald.

³ Zie bijv. onze uitgaven 'De plaats van de vrouw' (R.K. Campbell) en 'De dienst van gelovige vrouwen volgens Gods Woord' (S. Prod'hom).

Het is bovendien nooit Schriftuurlijk dat er nieuwe inzichten worden gegeven naast de Bijbel omdat de Bijbel van zichzelf aangeeft dat ze volledig is. Door haar handelwijze heeft zij een positie van 'profetes' en een soort 'apostel' gekregen. Binnen de Zevende-Dags Adventisten neemt haar leer nog steeds een belangrijke plaats in.

Wat nu?

Ik kan me voorstellen dat je misschien wel geschrokken bent van dit directe en open artikel over de Zevende-Dags Adventisten. Misschien ben je zelf wel lid van deze kerk. Misschien vind je wel dat wij het helemaal verkeerd zien. Ik hoop en bid dat je het niet ziet als een openlijke aanval op individuele oprechte gelovigen. Wel maak ik me zorgen over verschillende leerpunten, die een grove aantasting zijn van de gezonde leer van Gods Woord.

Als mensen zijn we van nature allemaal even zondig en slecht, en hebben we allemaal een Verlosser nodig. In dat bewustzijn heb ik dit geschreven, niet om hoogmoedig te zijn. Toch heeft God ons Zijn Woord gegeven. We lezen daar van een duidelijke opdracht om alles wat op ons afkomt te toetsen aan datzelfde Woord. Dat heb ik in alle zwakheid geprobeerd te doen! Hoewel ik maar beknopt heb kunnen ingaan op de belangrijkste leerpunten.

Wat zou je nu moeten doen nadat je dit hebt gelezen? Ga allereerst in gebed tot God en vraag of Hij het je zelf duidelijk wil maken. Verder moet je het Woord van God zelf gaan bestuderen. Het Woord van God vraagt van ons dat we afstand moeten nemen van alle verkeerde leer, *we moeten ons onttrekken aan ongerechtigheid*, **2 Tim. 2:19**, **2 Joh. :10-11**, en op zoek gaan naar *gelovigen die de Heer aanroepen uit een rein hart*, vgl. **2 Tim. 2:22**. Mocht je hier vragen over hebben of eens door willen praten, aarzel dan alsjeblieft niet om contact op te nemen.

Harold Grevers